

ROZHODNUTÍ

Okresní soud v Bruntále jako věcně příslušný povinný subjekt dle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon č. 106/1999 Sb.“), ve spojení s ust. § 2 písm. b) Instrukce Ministerstva spravedlnosti ze dne 24. 7. 2009, č. j. 13/2008-SOSV-SP, rozhodl ve věci

žadatele: **J. C.**, nar. XXX, bytem XXX

o žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., doručené Okresnímu soudu v Bruntále dne 23. 12. 2022,

tako:

Podle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., za použití ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb., se žádost žadatele J. C. o poskytnutí informací **odmítá**.

Odůvodnění:

Žadatel J. C. požádal písemnou žádostí doručenou Okresnímu soudu v Bruntále dne 23. 12. 2022 s odkazem na ust. § 6 a ust. § 5 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., a dále s odkazem na Instrukci Ministerstva spravedlnosti ze dne 24. 7. 2009, č. j. 13/2008-SOSV-SP, Okresní soud v Bruntále jako povinného subjektu o poskytnutí informací, a to konkrétně o zaslání „vyhotovení rozsudku z nařízeného jednání shora nadepsaného soudu, které se uskutečnilo dne 25. 10. 2022 od 9.00 hodin v místnosti č. 105, vedeného pod sp. zn. 1 T 127/2018“.

Okresní soud v Bruntále uvádí, že právo na informace je jedním ze základních lidských práv a je odrazem principu veřejné kontroly fungování demokratického státu. V České republice je realizováno prostřednictvím zákona č. 106/1999 Sb., který mimo jiné upravuje postup při vyřizování písemných žádostí. Omezení práva na informace, vycházející z principů uvedených v Listině základních práv a svobod, je vymezeno v ustanoveních § 7 až 12 zákona č. 106/1999 Sb.

Samotná povinnost poskytovat informace vychází z ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., které stanoví, že vyjmenované povinné subjekty mají podle zákona č. 106/1999 Sb. povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Povinné subjekty tedy poskytují informace, které mají reálně k dispozici, resp. rovněž informace, které sice nemají, ale na základě povinnosti stanovené právním předpisem mít mají. Na vytváření nových informací se povinnost poskytovat informace v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nevztahuje.

Dle ust. § 8a zákona č. 106/1999 Sb. informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Těmito právními předpisy jsou jednak ustanovení § 84 až 90 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále také „OZ“), a jednak nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (dále také „nařízení č. 2016/679“).

Dle ust. § 86 OZ platí, že nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod. Zejména nelze bez svolení člověka narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Morbicová

soukromý život nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, využívat takové či jiné záznamy pořizené o soukromém životě člověka třetí osobou, nebo takové záznamy o jeho soukromém životě šířit. Ve stejném rozsahu jsou chráněny i soukromé písemnosti osobní povahy.

Dle čl. 4 nařízení č. 2016/679 se osobními údaji rozumí veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě; identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.

Dle čl. 5 nařízení č. 2016/679, osobní údaje musí být ve vztahu k subjektu údajů zpracovávány korektně a zákonným a transparentním způsobem; shromažďovány pro určité, výslovně vyjádřené a legitimní účely a nesmějí být dále zpracovávány způsobem, který je s těmito účely neslučitelný.

Dle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/199 Sb., pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Jak již bylo uvedeno výše, právo na informace je základním politickým právem, z něhož plyne právo každého na to být informován o činnosti státu či jiných orgánů nadaných vrchnostenskou mocí. Nejedná se však o právo bezbřehé a žadateli automaticky nevzniká právo na veškeré informace týkající se působnosti dotázaného subjektu; v této souvislosti lze odkázat např. na usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, ve kterém se uvádí: „Právo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápáno velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí. Právu na informace odpovídá obecná povinnost, aby nikdo, koho k tomu neopravňuje zákon, a nad míru, ve které ho k tomu opravňuje zákon, nikomu v podání informace nebránil. Právo na informace lze omezit toliko zákonem a to za splnění dvou podmínek: předně že se tak děje za některým z účelů taxativně uvedených v čl. 17 odst. 4 Listiny (opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví nebo mravnosti) a za druhé, že je takové omezení nezbytné, tzn., že cíle omezení jinak v demokratické společnosti dosáhnout nelze.“ Z toho pak lze dovodit, že právo na informace má charakter nástroje, který má být využíván jako prostředek účasti na veřejném životě.

Povinný subjekt při posuzování žádostí v režimu zákona č. 106/199 Sb. musí vždy vyhodnotit, zda požadované informace neobsahují některé z chráněných informací. Současně platí, že žadateli o informace může poskytnout jen takové informace, které nebude možno ztotožnit s konkrétní fyzickou osobou, právě z důvodu ochrany osobních údajů takové osoby. V rozsahu odpovídajícím výsledku tohoto posouzení pak veškeré ostatní informace poskytne. Jestliže povinný subjekt odmítne žádost o poskytnutí informace byť i jen zčásti, je povinen vydat o tomto odmítnutí rozhodnutí, které musí být řádně odůvodněno (ust. § 15 zákona č. 106/199 Sb.).

V daném případě se žadatel ve své žádosti domáhá informace, která se dle názoru Okresního soudu v Bruntále týká osob jemu zjevně známých (žadatel byl přítomen při hlavním líčení a také zdejší soud žádal o zvukový záznam z hlavního líčení). S ohledem na výše citovanou právní úpravu tedy žadatel žádá o poskytnutí osobních údajů identifikovaných a jemu známých fyzických osob, jelikož (ve smyslu čl. 4 nařízení č. 2016/679) veškeré údaje těchto osob jsou v tomto případě chráněnými osobními údaji, tedy i všechny informace uváděné v soudním rozhodnutí. Případná anonymizace rozhodnutí ve „standardním“ rozsahu, tedy v rozsahu jména, příjmení, data narození a bydliště fyzických osob by v tomto konkrétním případě neměla stran ochrany osobních údajů osob vůbec žádný význam, jelikož žadatel by i přesto přesně věděl, které

fyzické osoby by se informace uváděné v rozhodnutí týkaly. Okresní soud v Bruntále je proto toho názoru, že tyto informace nelze žadateli s odkazem na ust. § 8a zákona č. 106/199 Sb. poskytnout.

Okresní soud v Bruntále má dále za to, že je rovněž na místě zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 AS 21/2011-166, dle kterého údaje zveřejněné v soudním řízení nadále mohou požívat ochrany jako osobní údaje a není možno s nimi libovolně nakládat. Je třeba vždy bedlivě rozlišovat, o jaké údaje se jedná a ke komu se vztahují. Nejvyšší správní soud také připomněl, že veřejnost vyhlásování rozsudků stanovená článkem 96 odst. 2 Ústavy je něco kvalitativně jiného, než další veřejné šíření informací v tomto rozsudku obsažených.

Ústavně zakotvená práva jsou rovnocenná, proto je nutné v každém jednotlivém případě zkoumat, které z těchto práv je třeba v dané situaci upřednostnit. Z judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu vyplývá, že řešení této kolize spočívá v tzv. testu proporcionality, který sestává ze tří kritérií, a to testu vhodnosti, testu potřebnosti a porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv – v daném případě práva na poskytnutí informací a práva na ochranu osobnosti a osobních údajů. Sám žadatel neuvádí, jak hodlá získané informace využít, povinný subjekt tedy nespátřuje v poskytnutí požadovaných informací žádný širší význam pro společnost. Nadto jsou žadatelem požadovány informace v trestním řízení, které dosud není pravomocně skončeno. Tedy jednoznačně převažuje zájem na ochraně osobnosti dotčených osob. Poskytnutím požadované informace by došlo k neoprávněnému zásahu do práva na ochranu osobnosti a osobních údajů. Právo žadatele na informace v porovnání s právem fyzických osob na ochranu jejich soukromí při uplatnění principu proporcionality neobstálo.

Ze všech výše popsaných důvodů Okresní soud v Bruntále rozhodl o odmítnutí žádosti žadatele ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/199 Sb., jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení prostřednictvím Okresního soudu v Bruntále k Ministerstvu spravedlnosti České republiky.

Bruntál 5. ledna 2023

Mgr. Hana Rapušáková v. r.
předsedkyně okresního soudu